China Codrington, Fl. 425

MARTYRERNA i KUCHENG

DEN 1 AUGUSTI 1895

JÄMTE

ETT BREF TILL K. M. A.

FRÅN

FLORENCE CODRINGTON

STOCKHOLM
CENTRAL-TRYCKERIET
1896

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
Columbia University Libraries

https://archive.org/details/martyrernakuchen00codr

Ur "Hemåt" N:o 4. 1896.

"Och de öfvervunno".

Uppb. 12: 1.

De kvinnliga missionärer, hvilkas bild vi i dag blifvit satta i tillfälle att återgifva, och hvilka den 1 sistlidne aug. i Kucheng i Kina offrade sina lif i missionens tjänst, tillhörde K.F.U.K. i sina olika hemland. Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor har sålunda »blifvit befunnen värdig» att lämna sin förstlings kärfve till skaran af dem, »hvilka hafva blifvit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hade.» Uppb. 6: 9.

För dem var det i sanning en »upphöjelse» — ett, i högsta bemärkelse, förverkligande af de orden: »Mästaren är här och kallar dig.»

Mrs Stewart, hustru till den samtidigt mördade mr Stewart, hade varit längst i missionsarbetet, eller från början af åttiotalet, då hon såsom nygift rest ut till Kina. Under ett besök i hemlandet 83—85 hade hon lifligt skildrat de kinesiska kvinnornas nöd och lagt sina engelska systrar allvarligt på hjärtat att bringa dessa budskapet om frälsning genom Jesus.

Särskildt vände hon sig med denna uppmaning till K. F. U. K. i Storbritannien, och följden blef äfven, att flere af dess medlemmar redan samma och närmast följande år reste såsom missionärer till Kina.

Mrs Stewart var en älskvärd, begåfvad, ödmjuk och kärleksfull kristen, som, ehuru själf ung, omfattade de öfriga systrarna med en nästan moderlig omsorg. Hennes man, som aldrig tvekade att lyda, då han trodde sig höra Mästarens kallelse att gå framåt, huru hotande det än, mänskligt att dömma, kunde se ut, yttrade till en vän vid sista afresan från hemlandet, dit han för sin brutna hälsa flera gånger måste återvända: »Klimatet kan vara dödsbringande och en uppretad pöbelhop obarmhärtig, men det är vår plikt att resa. Mer än en gång kunna vi icke dö; hvar och när står i Guds hand. Må vi göra hvad han säger och sedan låta honom göra hvad han behagar.» Denna uppfattning delades äfven fullkomligt af hans hustru. Genom en trogen, med äkta missionssinne begåfvad tjänarinna, (en f. d. söndagsskolflicka

1. Mrs Stewart. 2. Mr Stewart. 3. Hessie Newcombe. 4 o. 5. Systrarna Saunders.
6. Annie Gordon. 7. Flora Stewart. 8. Elsie Marshall.

till mrs Stewart), Lena Yellop, som samtidigt med sitt husbondfolk äfven blef mördad — sattes mrs Stewart i tillfälle att ägna missionsarbetet vida mera tid än som eljest kan ske af den, som har både barn och hem att tillse. Med stor ifver arbetade mrs Stewart på att få till stånd en öfversättning af bibeln med latinska bokstäfver för att de fattigare klasserna därigenom lättare skulle kunna lära läsa.

Under sistlidna år hade hon äfven ordnat så, att ett bref från någon af de kvinnliga missionärerna hvarje månad skulle sändas till K. F. U. K. i England. Sju bref hade på detta sätt afsändts, och det sista — skrifvet af Elsie Marshall d. 26 Juni — nådde föreningen tre veckor, sedan telegrammet om systrarnas våldsamma död ingått.

Hessie Newcombe afreste till Kina 1886 och började genast arbeta tillsammans med Stewarts. Hon var den fjärde af fyra systrar, hvilka ägnade sig åt missionsarbete i främmande land. En af dessa skrifver om henne:

»Då Gud valde Hessie, valde han i sanning en af dessa i världens ögon »svaga»; hon var nämligen så klen, att det ansågs föga troligt, att hon skulle kunna erhålla erforderligt läkarebetyg. Men 'Herren behöfde henne', och då måste det ena som det andra böjas efter hans vilja. Under de nära nio hela år, som hon fick stå i arbetet på missionsfältet, fick hon dag för dag erfara en bokstaflig uppfyllelse af löftet: 'Min kraft fullkomnas i

svaghet.' I sitt sista bref från Kucheng af d. 24 Juli talar hon om ett fjorton dagars arbete i kringliggande byar och tillägger: »Ehuru det verkligen var förenadt med mycken ansträngning, uppehöll mig Herren på ett särskildt sätt. Våra hjärtan voro så fyllda af längtan att vinna dessa själar och af glädje och tacksamhet öfver det tillfälle härtill, som erbjöds, att vi knappast kände den förfärliga hettan.» — Någon tid förut hade hon skrifvit till hemmet med anledning af de oroligheter, som redan då förekommit: »I fån icke vara oroliga för oss. Vi äro i trygghet under den Allsmäktiges beskärm. Det är ju blott en kort liten tid, till dess vi alla skola se honom, ansikte mot ansikte, och ingenting annat synes värdt en tanke — med undantag af att kunna lefva *honom i allt till behag*. — Med afseende på framtiden kan jag tryggt lita på Herren. *Jag vet, att han skall göra det allra bästa för oss alla.*»

Flora Lucy Stewart, utgången från en stor syskonkrets och ett lyckligt föräldrahem, hade endast sedan slutet af år 1891 varit i Kina. Hennes första tankar på Kina hade väckts genom föredrag af en kinesisk dam, som 1890 besökte England, men det var dock först genom en senare uppmaning af mrs Stewart, som hon kom till ett afgörande beslut att »gifva sig åt Kina, när Herren öppnade väg».

Halfannat år senare befanns vägen öppnad, och under ett föredrag af mr Stewart kom Herrens kallelse klar och bestämd till

henne. Hon uppsökte mr Stewart och det blef uppgjordt, att hon skulle gå ut såsom ställföreträdare för en annan ung dam, som var förhindrad att personligen intaga sin plats i den på missionsfältet kämpande skaran. Föräldrarnes samtycke gafs villigt »för Herrens skull» och, följd af alla sina käras böner, afreste hon, som sagdt, i slutet af oktober 1891.

Redan i september följande år var hon i stånd att med tillhjälp af en illustrerad bibel och åtskilliga små taflor med kinesiska underskrifter kunna åtaga sig en klass af små gossar i skolan. »Jag älskar dessa kära små trasbylten med sina bara fötter», skref hon till hemmet, »och jag fröjdas öfver att i allmänhet förstå deras svar.» I början af sistlidna år skref hon till en af sina bröder: »Jag har gjort en resa genom det distrikt, som blifvit mig anvisadt, för att på bästa sätt söka ordna arbetet. Då jag tänker på dess utsträckning och på den mängd byar, där evangelium ännu aldrig blifvit predikadt, kännes det nästan öfverväldigande, men Gud fordrar endast ett: 'hon gjorde hvad hon kunde'. Bed att detta må kunna sägas äfven om mig, ty jag önskar, att Herren måtte taga hela ledningen och göra mig blott till en villig och lydig tjänare.» — Kort efter sedan detta var skrifvet, uppstodo emellertid oroligheter, som nödgade missionärerna att lämna Kucheng, hvadan det omnämnda arbetet aldrig hann upptagas. De personliga gåfvor, som blifvit öfverlämnade

till Herrens tjänst, utvecklades genom hans nåd för en ännu högre verksamhet.

Elsie Marshall, yngsta dotter till pastor I. W. Marshall, hade alltifrån sin spädaste ålder utgjort hemmets solsken. Hon var en af dessa få, om hvilka det kan sägas, att de alltid hafva tillhört Herren och i mån af ålder äfven tillväxt i nåd och visdom inför både Gud och människor. Redan i skolan utöfvade den ljuslockiga lilla flickan med de klara, strålande ögonen genom sin mildhet och saktmod ett omedvetet inflytande öfver kamraterna. Elsie, var endast sjutton år, då hon uttalade en bestämd önskan att få ägna sitt lif åt missionen och rättade sina studier därefter, allt under afvaktan att Gud själf skulle öppna väg och utse plats. Hennes egen håg var vid denna tid mest dragen åt Indien.

Vid tjugutvå års ålder hörde hon mr Stewart skildra de kinesiska kvinnornas nöd, och med föräldrarnes fulla samtycke erbjöd hon sig omedelbart därefter för missionen i Fuhkien. Efter fullbordad missionskurs vid »the Willows» afreste hon 1892 och nådde i december Kucheng, där hon blef anställd i arbete under mr och mrs Stewart. Med nästan exempellös lätthet lärde hon kinesiska språket och i febr. 1894 efter att på föga mer än ett år hafva tagit sin andra examen, skrifver hon till sin fader: »Nu är min tunga löst att till kineserna tala på deras eget språk om Guds underbara gärningar, att bringa dem

budskapet om återlösning och friköpning genom vår frälsares kärlek! — Alla examina äro nu undanstökade och jag fri att lefva hela mitt lif för honom bland hans kineser! Du måste äfven bedja för mig, att mina läppar måtte blifva renade, helgade läppar, så att jag alltid må tala i den helige Andes kraft.»

Sedan Elsie en tid hjälpt till med undervisningen i flickskolan, erhöll hon såsom arbetsfält ett stort distrikt, upptagande 300 kvadratmil och med staden Sek-chek-du såsom centralpunkt.

I april skref mr Stewart: »Miss Marshall sköter sitt stora distrikt förträffligt. Hon är utan tvifvel den bästa arbetaren på hela missionen; redan fullt inne i arbetet synes hon glad och lycklig och tyckes dessutom äga förträfflig hälsa.»

Då i april sistlidne år de första skuggorna af de blifvande oroligheterna föllo öfver den lilla missionsgruppen i Kucheng, fördystrades icke Elsies glada, förhoppningsfulla sinne på något sätt af de hotande farorna, endast det fruktade afbrottet i arbetet för själars frälsning gjorde henne nedstämd och orolig. Då mr Stewart kort därefter fann nödvändigt att låta de kvinnliga missionärerna för en tid draga sig tillbaka från Kucheng, skref hon:

»Detta var den svåraste pröfning Gud någonsin pålagt mig. Ibland vill satan inblåsa allehanda onda tankar och säga: 'Huru feg du är, att draga dig undan, då de kristna kanske gå en tid af förföljelse till mötes.' —

Mr Stewart säger, att om det varit en religionsförföljelse och de kristna särskildt hotats, skulle han icke befallt oss att lämna stationen, men som det nu endast är fråga om uppror emot mandarinerna, äro de kristna icke i större fara än de öfriga. ... Om Herren endast hade sagt till mig: 'Vill du icke stanna här för min skull och utsätta dig för pöbelns raseri?' Jag skulle känt, som om jag aldrig nog kunnat tacka honom för en så lätt uppgift, jämförd med den att själf fly och lämna de öfriga. — 'Allt annat hellre än detta', kände jag mig mest böjd att bedja — men just detta var hvad han nu önskade, och då måste det äfven vara det rätta. . . .»

I slutet af maj fick Elsie återtaga sitt älskade arbete och oafbrntet fortsätta därmed, tills hon i midten af juli jämte de öfriga missionsarbetarne reste till Hwa-Sang för en kort tids hvila under hettiden. Härifrån skref hon följande ord, som åtta dagar senare hade blifvit en lefvande verklighet: »Det synes mig mer och mer sannolikt, att jag aldrig återkommer hem till er. Vårt nästa sammanträffande torde blifva i vårt himmelska hem, i hans närvaro, då han själf kommit att hämta oss. Tycker du ej, att många tecken tyda på att han är *mycket* nära?»

Anna Mary Christina Gordon. År 1892 anlände till kyrkans Zenana-mission i London ett dokument på rosenrödt papper, inneslutet i ett kuvert med prydlig blomsterteckning. Dess innehåll var afsedt för ej ett fåtal, då

öfverskriften på kinesiska var ställd till »den engelska kvinnoföreningen, alla prästers fruar och andra högtaktade damer». Och författare till den i mer än ett afseende märkliga handlingen voro »alla medlemmarne af de inföddes kyrkoråd i Ping-Nang», ett distrikt i Fuh-kien. Innehållet lyder i förkortade ordalag:

»Det finnes många kvinnor, som äro kristna, både gamla och unga, hvilka bedja den engelska kyrkan att utsända kvinnliga lärare att bosätta sig i Ping-Nang-distriktet, att där leda arbetet ibland kvinnorna, besöka församlingarna och lära kvinnorna att läsa Guds ord och att bedja, så att de må lära förstå Herren Jesu Kristi lära.»

Ping-Nang är ett distrikt på 400 kvadratmil med hundratals byar och städer. Den anhållan om kristna arbetare, som utgått från de infödde själfva, kunde icke lämnas utan afseende, ehuru för tillfället endast en kvinnlig missionär kunde sparas för detta stora distrikt.

»Den saktmodiga Annie Gordon», såsom en af medarbetarne brukade kalla henne, blef den modiga och trogna Herrens tjänarinna, till hvilken kvinnorna i Ping-Nang blefvo anförtrodda.

År 1891 ankom Annie till det »lyckliga hemmet» i Kucheng, hvarifrån hon 1893 började besöka Ning-Pang. Mrs Stewart skref vid denna tid: »Miss Gordon är en allvarlig, hängifven arbetare och har ett särdeles be-

hagligt sätt att taga de kinesiska kvinnorna. De älska henne mycket, och jag tror hon skall vinna stor framgång i sitt arbete.» Med innerligt deltagande satte hon sig in i alla deras små sorg- eller fröjdeämnen, och den ena efter den andra af dessa arma kvinnor blefvo genom henne förda till Jesus.

Kort före sin död skref hon och delgaf sina närmaste flera små uppmuntringar i arbetet med sina kära kvinnor, i slutet af samma bref tilläggande, sedan hon berättat om vegeterianerna och deras hotfulla ställning emot de kristna: »De kunna dock intet göra hvarken oss eller de infödde kristna *emot* Guds vilja. Vi äro säkra i hans förvar och hafva endast att tro och icke förskräckas.»

Systrarne Saunders voro unga flickor på 24 och 22 år, hvilka lämnat det bekväma lifvet i ett förmöget föräldrahem för att tjäna sin Frälsare i de arma kinesiska kvinnorna. Vid 15 och 17 års ålder hade de midt upp i världen under ett lif af idel nöjen och förströelser plötsligen blifvit fattade af Guds ande och kommit till omvändelse. Deras lif blef från och med den stunden afgjordt för Herren. De bröto med ens med världen och ägnade sig åt andlig verksamhet i hemlandet. Längtan att få gå ut på missionsfältet blef dock år för år större hos dem båda, och det dröjde ej länge, innan Herren kallade dem till Kina. Den äldsta systern hade studerat medicin och fortsatte, för att vinna vidare utbildning, härmed äfven sedan hon kommit till

Kina. Den kärlek till missionen, som besjälade dessa båda systrar, delades äfven af deras moder, som troligen nu äfven kommer att resa ut till Kina. Vid underrättelsen om döttrarnas död sade hon: »Beklaga icke mig, båda mina döttrar hafva vunnit martyrkronor, och huru mycket jag än älskar dem, ville jag icke det skulle vara annorlunda. Om jag hade tvenne döttrar till, skulle jag vilja sända dem i deras systrars fotspår . . . det är en härlig förmån att få dö för Herren.»

Den sorgegudstjänst, som firades i den kyrka, de tillhört i hemlandet, liknade äfven mer en glädje- än en sorgefest.

Alla de ofvannämnda missionärerna jämte pastor Stewart och hans fem barn samt deras tjänarinna hade, såsom redan sagdt är, i midten af Juli dragit sig tillbaka till ett sanatorium, Hwa-Sang, ungefär 20 kilometer från Kucheng, där de eljest hade sitt arbetsfält.

Husen lågo på en skogklädd höjd med hänförande utsikt, och de trötta arbetarne kunde här för en tid hvila till både kropp och själ, under det de i gemensam bön och begrundande af Guds ord hämtade näring och kraft för sitt andliga lif.

Den 1 aug. skulle bli en högtidsdag i Hwa-Sang. Det var lille Herbert Stewarts 6:e födelsedag, och en utfärd skulle med anledning däraf företagas. Redan kl. $^1/_2 7$ f. m. voro hans små systrar ute för att plocka blommor till frukostbordet, då de plötsligen fingo höra trummor och buller. Nyfikna att se hvad

som var på färde, skyndade de fram, hvarvid en af de förbitågande kineserna fattade Kathleen i hårflätan. Hon lyckades dock rycka sig lös, och så fort de små flickorna förmådde, sprungo de nu hem. De rusade in i föräldrarnes rum under rop »Vegeterianerna komma» och därifrån upp till deras eget rum på vinden. Mrs och mr Stewart blefvo af de hack i häl följande kineserna genast dödade samt deras äldste son, som befann sig i samma rum, illa sårad. I det lilla huset bredvid voro miss Gordon och miss Codrington uppe och klädda. Den förra satt och läste utanför huset, då hon fick höra de annalkande mördarnes rop och skri. De fyra andra missionssystrarna, som ännu icke uppstigit, skyndade att kläda sig, under det huset omringades af allt fler och fler med spjut och svärd beväpnade kineser. De innevarande stängde dörrarne och miss Newcombe ledde i en kort bön. Strax därefter bröto fienderna in och började plundra; de unga flickorna skyndade ut, men omringades hastigt. En af de äldre infödde från byn trängde sig fram och bad att deras lif måtte skonas; men en annan, som bar en röd flagga, ropade, att de blifvit befallde att döda alla — och därmed började det fasaväckande blodsdådet. Hessie Newcombe skyndade att uppsöka mrs Stewart, men dödades på vägen. De andra fyra stodo bredvid hvarandra, beredda på hvad komma skulle. »Flickor», ropade miss Codrington, »varen icke för-

skräckta, vi få alla tillsammans gå hem!» ... Hvad som under de närmaste minuterna följde, har ingen lämnats kvar att förtälja. Miss Codrington, som tror att hon var den sista som föll, sjönk medvetslös till marken. Då hon återvann medvetandet, hade äfven Lizzie Saunders från huset bredvid ökat martyrernas antal.

De hade i sanning »alla tillsammans gått hem».

Miss Codrington, den enda öfverlefvande jämte tre af Stewarts barn, säger, att en känsla af onämnbar fröjd genomströmmade henne vid utropet, att de alla skulle få gå på en gång hem. Kunna vi väl betvifla, att icke äfven de andra, om det vore dem tillåtet, skulle kunna betyga att »midt uti elden stod ibland dem en med utseende likt en gudasons» och att »ingen skada har skett dem». Miss Codringtons försäkran, att huru förskräckliga hennes sår än voro, så kände hon likväl icke någon smärta — är anmärkningsvärd.

Mördarnes rop och smattrandet af de fyrverkeripjeser, med hvilkas affyrande de firade sin hemska blodsgärning, voro ännu inom hörhåll, då miss Codrington återkom till medvetande. Hon reste sig — för att finna husen i eld och lågor. I det andra huset hade mr och mrs Stewart, den trogna tjänarinnan och miss Saunders alla »gått hem». Den elfvaåriga lilla Kathleen Stewart höll på att med uppbjudande af alla sina krafter rädda sina sårade syskon ut ur det brinnande hu-

set. Miss Codrington sökte hjälpa henne, men, utmattad af de sår hon erhållit, kunde hon endast med möda släpa sig till det något lägre ned på samma höjd belägna hus, där en af de amerikanska missionärerna bodde. Genom dennes och en något längre bort boendes försorg blefvo de mördades kroppar upptagna och förberedelser gjorda att följande dag låta bära såväl dem som de sårade till Kucheng. Under denna sorgliga färd afled den lille, illa tilltygade, Herbert. »Huru glad pappa och mamma skola blifva att få se honom», sade den hjältemodiga, lidande lilla systern Mildred, då man berättade, att äfven han fått följa föräldrarne.

På söndag e. m. hade man nått Foo-chow, och på måndags morgon kl. $^1/_2$6 försiggick den gripande begrafningsakten, bevistad af så många missionärer och européer i hela trakten, som hunnit blifva underrättade därom. I en stor graf, sida vid sida, hvilade de kära döda i hvar sin kista, prydd med hvita blomsterguirlander och ett bibelspråk, valdt särskildt för hvar och en:

Hessie Newcombe: »*Mästaren har kommit och kallar dig.*»

Flora Stewart: »*Vinnande eder tros mål, edra själars frälsning.*»

Elsie Marshall: »*Hon bad dig om lif — du gaf henne det — alltid och evinnerligen.*»

Annie Gordon: »*Hvar jag är, där skall ock min tjänare vara.*»

Då miss Codrington bars ned från Hwa-Sang, kom en kinesisk kvinna fram till hennes bärstol och hviskade: »Tro icke att ert arbete nu är slut. Kvinnorna i Ku-cheng gråta; de äro djupt upprörda; många skola efter detta tro.»

»Gud begrafver sina arbetare, men för icke desto mindre sitt verk framåt.» Och om vi fråga, hvad *vår* del är, då det gäller att bära denna börda af ofrälsta själar, som våra systrar, nu inkallade till den eviga sabbatshvilan, fått aflägga, så låtom oss lyssna till den fattiga engelska bondkvinnan, hvilken under tårar sade: »Vår Herre Jesus bad för sina mördare och några veckor senare voro hundratals hedningar omvända; kanske skola ock på samma sätt, om vi bedja för dessa våra systrars mördare, en stor mängd arma kineser inom kort blifva kristna.»

Måtte tanken på våra martyrsystrar — de första Jesu martyrer inom K. F. U. K., hvilka befunnits värdiga att *förhärliga Kristus genom sin död* (Fil. 1: 20) — uppväcka oss till större ihärdighet i bön, att skördens Herre må utsända flera arbetare i sin myckna skörd, och att, om hans kallelse når någon af oss, vi må befinnas redo att svara: »Herre här är jag, sänd mig!»

* * *

Bref till K. M. A.

från miss Codrington.

Älskade systrar i Jesus.

Nåd och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Af hela mitt hjärta tackar jag för Edert kärleksfulla bref, som jag erhöll för ett par dagar sedan. Huru vänligt af Eder, I fem kära systrar, att skrifva till mig. Jag är så intresserad af hvad Ni omtalade för mig om föreningen »Kvinnliga Missions-Arbetare» och att höra det Gud har kallat några bland Eder att arbeta för Honom i Kina.

Jag är så glad öfver dessa goda nyheter. *»Och detta beder jag, att eder kärlek måtte mer och mer öfverflöda ... på det att I mån vara ... uppfyllda med den rättfärdighets frukt, som kommer genom Jesus Kristus, till Guds ära och pris.»*

De språk Ni sände mig äro mycket dyrbara och vi hafva *erfarit* i Kina, att evangelium — »predikan om korset» — *är* Guds kraft till frälsning; många själar hafva blifvit frälsta häraf. O, hvilken glädje att få vara ett redskap i Guds hand till att vinna dessa juveler för Hans krona! *Vi* äro så svaga, så

ovärdiga och ändå är Han villig att använda oss! Är detta ej underbart? Äfven långt borta i Kina veta vi, att Han »fyller alla våra behof» — icke efter som vi tänka eller bedja, *utan efter sin rikedom*. Jag kan ej säga Eder huru lyckliga vi äro i vårt arbete för Honom, och ehuru där gifvas pröfningar och frestelser, sorger och svårigheter, dagar af ensamhet och svaghet, är dock Jesus *nog* i allt och Hans närvaro en välsignad verklighet. De, som helt förtrösta på Honom, finna Honom trofast.

Vi kunna endast oafbrutet prisa Gud för våra kära, hvilka kallades hem den 1 Aug. 1895. De voro så redo för härligheten och det var så skönt att de fingo gå tillsammans — så hastigt.

Vi veta att dessa heliga lif, gifna för Hans och evangelii skull, skola bringa till lif många döda själar. De skola *icke* »förblifva allena» utan *skola* »bära mycken frukt».

Vi glädjas redan af att höra om det antal af kineser, hvilka sedan förra sommaren kommit för att höra om Jesus. Våra kateketer och bibelkvinnor säga, att de i hela provinsen Fuh-Kien aldrig förr sett en sådan välsignelse. Ära vare Gud!

Låtom oss bedja Gud, att han må sända oss flera kvinnliga arbetare att fylla tomrummen i våra leder. — Låtom oss bedja om 40!

Jag undrar om några svenska systrar hafva hört Guds kallelse till dem till denna särskilda del af vingården? De skulle blifva kärleks-

fullt emottagna af våra älskade systrar, hvilka redan arbeta där. Kommen ihåg dem i Edra böner och bedjen, att Gud måtte öppna väg för några af dem att snart kunna få återvända till Ku-cheng disiriktet. Ett varmt tack för Edra förböner för mig. Bedjen att jag må blifva fylld af Anden för tjänandet och lifvet här hemma och sedan i Kina. »Han utblottade sig ... och ödmjukade sig själf och vardt lydig intill döden, ja intill korsets död». Må Han mera få lära oss alla, hvad denna »död» betyder — död från själflif, anseende och alla dem vi hålla kära, att vi må lefva för Honom allena.

Eder syster i Herren

Florence Codrington.

På **Kvinnliga Missions-Arbetares** förlag har utkommit, och finnes att tillgå å Kristliga Föreningens af Unga Kvinnor lokal, Arsenalsgatan 1 B. Stockholm:

Kvinnans arbete för kvinnan i Kina, af *Geraldine Guinnes-Taylor.* Pris: 75 öre.

Hvad är att gå ut? af *J. R—n.* Pris: 10 öre.

En Zenana-dockas historia, berättad af henne själf. Pris: 5 öre.

En minnesteckning öfver Mildred Forth. Pris: 5 öre.

Missionsbetraktelse, af *Fr. Hammarsten.* Pris: 10 öre.

Jag i dem, af *Charlotte C. Murray.* Pris: 20 öre.

Ödmjukhet, af *Andrew Murray.* Pris: 50 öre.

Alexina Ruthquist, född *Mackay.* Hennes lif och verksamhet som Zenana-missionär. Pris: 75 öre.

Pris 10 öre.